

यस्तु पूर्वस्मान्मिथ्याचारात् विलक्षणः पुरुषधौरेयः इंद्रियाणि मनसा सह नियम्य रागद्वेषवियुक्तानि कृत्वा कर्मेन्द्रियैः कर्मयोगं आरभते हे अर्जुन सः कर्मफले स्वर्गादौ ऐहिके वा शब्दादौ असक्तोऽनासक्तोऽतो विशिष्यते पूर्वस्मादधिको भवतीत्यर्थः ॥ ७ ॥ नियतमिति यस्मादेवं तस्मात्त्वं नियतं संख्योपासनादिकर्मेव कुरु यद्वा नियतं नियमेन त्वं कर्म नित्यकाम्यसाधारणं यत्पापनिवर्त्तकं स्वभावतस्तदेव कुरु हियस्मात् अकर्मणः सकलकर्मेन्द्रियनिग्रहेण तदकरणात् चित्तजयशून्यात् कर्मेव ज्यायः प्रशस्ततरं अपि च ते तव क्षत्रियस्य अकर्मणः सत्यामपि चित्तशुद्धौ सर्वकर्मत्यागिनः शरीरयात्रादेहव्यवहारः न प्रसिध्येत भैक्ष्यचर्यायामनधिकारात् ब्राह्मणाः पुत्रैषणायाश्च वित्तैषणायाश्च लोकैषणायाश्च व्युत्थायाथ भिक्षाचर्यं चरंतीति संन्यासविधायके वाक्ये राजाराजसूयेन स्वाराज्यकामो यजेतेत्यत्र राजपदवद्ब्राह्मणपदस्य विवक्षितस्वार्थत्वात् चत्वार आश्रमा ब्राह्मणस्य त्रयो राजन्यस्य द्वौ वैश्यस्येति स्मृतेश्च अन्यत्राप्युक्तं पारिव्राज्यं प्रकृत्य मुखजानामयं धर्मो वैष्णवं लिङ्गधारणं बाहुजातोरुजातानां नायं धर्मो विधीयत इति ॥ ८ ॥ ननु कर्मणा बध्यते जंतुरितिकर्मणां बंधकत्वस्मृतेः कथं मुमुक्षुमां तत्र नियोजयसीत्याशंक्याह यज्ञार्थादिति यज्ञः परमेश्वराराधनं यजदेवपूजायामिति धात्वर्थानुगमात् तदर्थं यज्ञो वै विष्णुरिति श्रुतेर्विष्णुर्वा तदाराधनार्थं यत्कर्म ततो न्यत्र कर्मणि स्वर्गाद्यर्थे प्रवृत्तोयं लोकः कर्मबंधनः कर्मणा बध्यते न त्वीश्वराराधनार्थेन अतस्तदर्थं ईश्वराराधनार्थं कर्मवर्णाश्रमोचितं हे कौंतेय मुक्तसंगः फलाभिलाषशून्यः सन् समाचरसम्यक्कुरु ॥ ९ ॥ एतदेवार्थवादेन द्रष्टव्यमिति सहेति यज्ञैः

यस्त्विन्द्रियाणि मनसानियम्य आरभतेर्जुन ॥ कर्मेन्द्रियैः कर्मयोगमसक्तः स विशिष्यते ॥ ७ ॥ नियतं कुरु कर्म त्वं कर्म ज्यायोत्यकर्मणः ॥ शरीरयात्रापि च तेन प्रसिध्येदकर्मणः ॥ ८ ॥ यज्ञार्थात्कर्मणो न्यत्रलोकोयं कर्मबंधनः ॥ तदर्थं कर्म कौंतेय मुक्तसंगः समाचर ॥ ९ ॥ सहयज्ञाः प्रजाः सृष्ट्वा पुरोवाच प्रजापतिः ॥ अनेन प्रसविष्यध्वमेष वोस्त्विष्टकामधुक् ॥ १० ॥ देवान् भावयतानेन ते देवा भावयंतु वः ॥ परस्परं भावयंतः श्रेयः परमवाप्स्यथ ॥ ११ ॥ इष्टान् भोगान् हिवो देवा दास्यं ते यज्ञभाविताः ॥ तैर्दत्तान् प्रदायैभ्यो यो भुंक्ते स्तेन एव सः ॥ १२ ॥ यज्ञशिष्टाशिनः संतो मुच्यंते सर्वकिल्बिषैः ॥ भुंजते ते त्वघं पापा ये पचंत्यात्मकारणात् ॥ १३ ॥

सहेतिसहयज्ञाः वोपसर्जनस्येति पक्षे सादेशाभावः कर्माधिकता इति यावत् प्रजास्रैवर्णिकाः अनेन यज्ञेन प्रसविष्यध्वं प्रसवो वृद्धिस्तां लभध्वं एष यज्ञः वः युष्माकं इष्टकामधुक् इष्टार्थपूरकोस्तु ॥ १० ॥ इष्टार्थपूरकत्वमेवाह देवानिति भावयत तर्पयत अनेन देवतापूजात्मकेन यज्ञेन वः युष्मान् भावयंतु वृष्ट्यादिदानेन परस्परं भावयंतो देवाश्च यूयं च श्रेयः परं प्राप्स्यथ ॥ ११ ॥ किंच इष्टान् पुत्रपश्वादीन् वः युष्मभ्यं एभ्यो देवेभ्यस्तद्वत्तानेव व्रीहिपश्वाज्यादीन् अप्रदाय अदत्त्वा देवतोद्देशेन द्रव्यत्यागात्मकं यागं नित्यनैमित्तिकरूपं वैश्वदेवाग्निहोत्रजातेष्व्यादिरूपं अकृत्वेत्यर्थः अदत्त्वा यो भुंक्ते सस्तेन एव ॥ १२ ॥ ये तु यज्ञशिष्टाशिनः वैश्वदेवादिशेषान्नभोजनशीलाः संतः ऋणापाकरणात् ते मुच्यंते सर्वकिल्बिषैः प्रमादकृतैर्विहिताकरणनिमित्तैः पंचसूनानिमित्तैर्वा येत्वात्मकारणात् स्वार्थमेव पचंति न तु पंचमहायज्ञार्थं ते पापाः स्वयं पापरूपा एव संतः पापमेव भुंजते तथा च स्मृतिः कंडनीपेषणीचुल्लीउदकुंभीचमार्जनी पंचसूना गृहस्थस्य ताभिः स्वर्गं न विदतीति पंचसूनाकृतं पापं पंचयज्ञैर्व्यपोहतीति च श्रुतिश्च इदमेवास्मत्साधारणमन्नं यदिदमद्यते स य एतदुपास्तेन स पाप्मनो व्यावर्त्तते मिश्रं ह्येतदिति मंत्रवर्णोपि मोघमन्नं विदते अप्रचेताः सत्यं ब्रवीमिव धृत्सतस्य नार्यमणं पुण्यतिनो सखायं केवलाघो भवतिकेवलादीति ॥ १३ ॥